

God zelf geeft ons in de liturgie van deze zondag **genoeg stof tot nadenken** over onze reden van samenzijn vandaag. De drie lezingen vormen **één grote homilie** die vooral voor mij bedoeld is. Ik mag er onder gaan staan en me laten leiden door die woorden.

De eerste lezing uit het boek van de profeet Maleachi laat er al geen twijfel over bestaan: *'Wanneer u zich niet om de glorie van mijn naam bekommerd, zegt God, dan vervloek Ik de zegen die aan u gegeven is.'* De opdracht die de bisschop mij heeft toevertrouwd om met de mensen van zes parochies een nieuwe toekomst voor te bereiden, lijkt misschien op het eerste zicht niet direct op een zegen. Heel wat mensen maken zich bezorgd om de omvang van deze opdracht. Ik heb deze opdracht bij het begin van deze viering wel aanvaard **met de hulp van Gods genade, dus Gods zegen**. Deze zegen, zegt God bij monde van de profeet, vraagt om een grote bekommernis om de glorie van Gods naam. **Het is Gods naam die voorop komt**. Het is Gods glorie die ons samenbrengt.

In **het evangelie** wordt me in de aanklacht van Jezus duidelijk gemaakt wat dat betekent. Christus reikt me **drie belangrijke sleutels** aan om mijn taak hier naar zijn droom te vervullen. Bij het begin van deze viering gaven de heren voorzitters van de kerkfabrieken me elk de sleutel van de kerk waar ze verantwoordelijk voor zijn. Ze gaven me **de sleutelmacht**. Dat is een teken van vertrouwen. De sleutel van je huis geef je niet zomaar aan gelijk wie. Ik wil hen dan ook danken voor dat vertrouwen om met mij in zee te gaan. Ook Jezus geeft me in het evangelie, zoals gezegd, drie sleutels:

1) Leg de mensen geen ondraaglijke lasten op. Jezus wil dat mijn werk en aanwezigheid op de parochies **bevrijdend** werkt. Mensen die naar de kerk komen moeten een beetje gelukkiger huiswaarts keren. Elke ontmoeting tussen mij en parochianen moet de mens gelukkiger maken. Zorg ervoor dat ik dit nooit vergeet!

2) Doe niets om bij de mensen op te vallen. Hoogmoed, macht en hebzucht zijn van alle tijden. Christus gebiedt mij **de nederigheid en de eenvoud**. Op 13 november 1964 schonk Paus Paulus VI, zaliger gedachtenis, zijn pauselijke tiara weg als getuigenis van zijn aandacht voor de armen en de behoeftige. Het moet ook tot mijn kerntaak als pastoor behoren om alle aandacht te geven aan de armen van onze parochies. **Arm in alle betekenissen van het woord**. Niet alleen broers en zussen die te weinig financiële middelen hebben maar ook de eenzamen, de zieken, de thuisgebonden mensen. U mag mij telkens weer wijzen op mijn plicht deze mensen voorop te laten gaan in mijn taken.

3) Laat u geen rabbi of meester noemen! Je hebt maar één Vader. De verleiding is groot om in elke geleding van onze maatschappij je te laten gelden als meerdere. We zien dat in de politiek, in de economie, in de kerk. Een land is geen land zonder regering. Een school is geen school zonder leraren. Een stad is geen stad zonder gemeentebestuur. Een parochie is geen parochie zonder pastoor. Maar alles hangt af van de manier waarop zij leiding geven. Jezus vraagt me een pastoor te zijn, een

herder die **dienend aanwezig** is. Het doet me denken aan de woorden van de heilige Augustinus die aan zijn mensen zei: *'Voor u ben ik bisschop. Met u ben ik christen!'* Ik hoop dat u elke dag mag ervaren dat ik voor u pastoor ben maar met u christen. Niet beter, niet minder. Samen wil ik met ieder van u bouwen aan een toekomst, een samenleving waarin godsdienst niet gepaard gaat met macht.

Ik hoop, lieve mensen, dat ik er zo goed mogelijk zal in slagen dit waar te maken. Ik hoop dat ik, wanneer ik hier, hopelijk binnen vele jaren, verdwijnt met Paulus in de **tweede lezing** zal mogen zeggen: *'We waren u zo innig genegen dat wij u graag niet alleen het evangelie van God, maar ook ons eigen leven hadden geschonken; zo lief was u ons geworden. U herinnert zich toch, broeders en zusters, onze moeite en inspanning. Wij hebben u het evangelie van God verkondigd, als wat het inderdaad is: het woord van God zelf, dat ook werkzaam blijft in u die gelooft.'*

Tot slot, dierbare medegelovigen, **een verhaal tot nadenken**. Enkele decennia geleden leefde er in Frankrijk een abdis wier faam ver gekend was. Haar geschriften werden alom geprezen. Velen beschouwden haar als een heilige. Op een dag wou een man die abdis ontmoeten en zich vergewissen van haar heiligheid. Het was winter. Vermoeid en door weer en wind nat geworden met de laarzen vol slijk belde hij aan de abdij aan. Hij wachtte in de spreekkamer en na enkele tijd kwam de abdis glimlachend binnen. De voeten van de man waren echter doorweekt en hij wilde eerst zijn laarzen uittrekken. Daarom vroeg hij de abdis of ze hem wilde helpen zijn laarzen uit te trekken alvorens hij naar haar zou luisteren. De abdis zei: *'Ik zal een zuster roepen om u te helpen.'* Dat hoeft niet, zei de man. Ik weet genoeg. En hij ging terug naar huis.